

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: V. K.**, zastoupen opatrovníkem JUDr. D. R., asistentem soudce Nejvyššího správního soudu, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 41/2003 - 17 ze dne 6. 2. 2004,

takto:

- I.** Řízení **se zastavuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozhodl dne 6. 2. 2004 rozsudkem č. j. 59 Az 41/2003 - 17 o zamítnutí žaloby, kterou podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 5498/VL - 15 - 11 - 2003 ze dne 28. 10. 2003, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě stěžovatel napadl kasační stížností.

Podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musel být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, neboť neprokázal, že by disponoval právnickým vzděláním, jež je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nedostatek zastoupení byl odstraňován v rámci postupu krajského soudu podle § 108 odst. 1 s. ř. s. před předložením věci Nejvyššímu správní soudu, bylo však zjištěno, že pobyt stěžovatele není znám. Vyplyvá to z doručenek vztahujících se k opakovaně doručovanému usnesení o neustanovení zástupce stěžovateli z řad advokátů, jež se krajskému soudu vrátily dne 9. 6. 2004 a dne 23. 6. 2004. Za tohoto stavu byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí.

Podle § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 350/2005 Sb., soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce). Po předložení věci k rozhodnutí o kasační stížnosti rovněž Nejvyšší správní soud zjišťoval pobyt stěžovatele, avšak i on tak učinil marně. Z vyjádření Policie ČR, evidenčního odboru Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, které bylo soudu podáno dne 10. 11. 2005, vyplývá, že stěžovatel měl vydané vízum za účelem strpění platné do 13. 4. 2005 a jeho současný pobyt není znám. Nejvyšší správní soud má tedy za prokázané splnění podmínky podle § 33 písm. b) zákona o azylu ve znění zákona č. 350/2005 Sb.

Při rozhodnutí o zastavení řízení Nejvyšší správní soud aplikoval § 33 písm. b) zákona o azylu, ve znění zákona č. 350/2005 Sb. (jenž nabyl účinnost 3. 10. 2005), vycházel přitom ze skutečnosti, že toto ustanovení je ustanovením procesní povahy, že zákonodárce nevčlenil do právní úpravy přechodná ustanovení a dále ze skutečnosti, že podmínky pro zastavení řízení ve vztahu k řízením zahájeným před jeho účinností byly splněny již podle právní úpravy předešlé, přitom tehdy bylo třeba kumulativního splnění dvou podmínek, a šlo tak o právní úpravu oproti té současné přísnější (podle § 33 zákona o azylu ve znění před účinností novely č. 350/2005 Sb. soud řízení zastavil, jestliže nebylo možno zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu a tato skutečnost bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci). Byly-li totiž splněny přísnější podmínky pro zastavení řízení již v době před účinností novely provedené zákonem č. 350/2005 Sb., trvá-li bez přerušení stav, za něhož bylo možno řízení zastavit podle předchozí právní úpravy, i za právní úpravy současné, a je-li současná podmínka pro zastavení řízení jednou z těch, které musely být splněny podle předchozí právní úpravy, nelze v aplikaci § 33 písm. b) zákona o azylu po účinnosti uvedené novely spatřovat porušení zákazu retroaktivity, jenž je judikaturou Ústavního soudu traktován jako zákaz posuzování právních skutečností či právních vztahů, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti, podle pozdější právní úpravy, přičemž vychází z premisy, že každý musí mít možnost vědět, jaká pravidla se na jeho jednání aplikují (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 611/01 ze dne 13. 6. 2002).

Nejvyšší správní soud kromě toho vycházel z konstrukce Hlavy IV zákona o azylu nazvané „Přezkum rozhodnutí ve věci azylu soudem“ a dovodil, že i po účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. jsou důvody zastavení řízení před soudem aplikovatelné jak v případech řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného, tak v případech řízení o kasačních stížnostech proti rozhodnutím krajských soudů. Aplikace samotného ustanovení § 33 zákona o azylu po účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. totiž není omezena toliko na řízení o žalobě, z použití slova „žalobce“ za slovy „žadatel o udělení azylu“ v písmenech a) až e) § 33 nelze dovodit, že by jím nemohl být žalobce po podání kasační stížnosti (stěžovatel po podání kasační stížnosti své primární postavení žalobce neztrácí), navíc aplikovatelnost celé Hlavy IV zákona o azylu i na řízení o kasačních stížnostech před Nejvyšším správním soudem vyplývá z § 32 odst. 5 zákona o azylu, kde je stanoven odkladný účinek kasační stížnosti.

Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. zastavil, neboť tak pro případ, že nebude možno zjistit místo stěžovatelova pobytu, stanoví § 33 písm. b) zákona o azylu, ve znění zákona č. 350/2005 Sb.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť v případě zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

